

Uronih u jedan neobičan rukopis. Ova esejistička proza proizašla je iz autoričine podsvijesti. Ona je plemenita želja za svako rođeno dijete, za spas svakog fetusa. Piše: don ilija Drmić

Bilješka o autorici

Iva Šiško je rođena 17. rujna 1971. u Vinici, općina Tomislavgrad, od oca Tomislava i majke Marte. Završila je srednju ekonomsku školu u Makarskoj. Studirala je francuski jezik i povijest umjetnosti u Zadru, te kroatistiku u Zagrebu.

Rani radovi objavljeni su joj u *Malim novinama*, *Modroj lasti* i *Smibu*.

Do sada je objavljivala prozu u časopisu *Plima* u Zagrebu.

Sudjelovala je na pjesničkoj manifestaciji *Šimičevi susreti* 1989. god., dobila je nagradu "Aleksa Šantić", zatim u "Andrićevoj zadužbini", na *Republičkim susretima literarnih, novinskih i scenskih grupa* u Varaždinu, *Mladost na podravskoj brazdi* i *S Tinom u Vrgorcu*.

U izdanju Matice hrvatske, ogranak Makarska, objavljuje 2008. god. knjigu poezije *Plave riječi*.

ANALIZA

Roman

IVA ŠIŠKO

IVA ŠIŠKO

Roman

ANALIZA

"Primite ovo kao moj blagoslov" - piše autorica već na prvoj stranici. Ova nježna, vjerom prožeta duša osuđena na zlatni kavez sna služi se rečenicama kao terapijom. Vodi je Duh Sveti kojega ljubi bez ostatka i u čiju milost se uzda. Podsvjesna predanost Duhu. Stvaranje je najbolja utjeha. Ono je podsvjesna potreba za bijegom od bola. Uz molitvu, pisanje joj je jedina utjeha. Ona bježi od banalnosti svakodnevice. Prostori koje smatra neprocjenjivim, prostori su umjetnosti: knjižnice, crkve, kazališta, kina, osvjetljeni stol i računalo kojemu povjerava svoje misli. Poigrava se podsviješću. Mašta o vječnosti. Želi biti sveta jer svetost je jedina svjetlost u

tmini naših poklonjenih života.

Pletenica odabrane Ivinih misli. Svaki put nekamo vodi. Čovjek je stvoren radi svoga puta. Stvarati se mora, inače je sve i svi su nesretni.

Čovjek je biće izbjegavanja zla.

Samoća je nešto kao kazna jer Svatko zaslužuje blizinu nekoga.

Lice je zbivanje, široka priča što trajno postoji.

U meni je san o svetosti.

Postojim u tom čudnom zlatnom kavezu sna kao ptica.

Svakoga trenutka nastaje novi trenutak i tako nastaje vrijeme, nižući se.

Vrijeme nema stila ni ukusa. Pregrubo je.

I nejasnoće i jasnoće su vječne.

To je užitak postojati kroz tekst.

Nije teško izgubiti se nego pronaći se.

Sebi sam jasna kao Anđeo.

Blagoslov počinje s djetinjstvom, dobom blagoslova.

Stvaranje je kao sretan san.

Dobri razgovori su kao ispovijedi.

Čovjek se trudi biti dobar, tek onda uspješan.

Neobičnosti su pune iznenađenja.

Srce se može čistiti molitvom, makar kratkom.

Mislim o tome kako imam snage, jer misao je snaga.

Snagu ima svatko, samo je treba pametno upotrijebiti.

Misli su kao kiša, služe za pročišćenje, stižu same od sebe i djeluju blagotvorno i iscjeljujuće.

Unutrašnjost crkve u svitanje. A crkva je svitanje. Svitanje, u svitanju. Višestrano svitanje.

Svetost je Umjetnost, i Umjetnost Svetost.

I Ljubav je Svetost i Svetost je Ljubav. I Djeca.

Šapat Molitve. Anđeoski. Istovremeno.

Isus u sebi nosi nadu svih Anđela.

Pišem stalno, satima. To je podsvjesna Predanost Duhu.

prof. R. Divić

PISMO IVI ŠIŠKO

Poštovana Ive! Moram ti priznati da si sva uronula u svoju dušu i u svoj svijet u kojem se nižu tvoji događaji duše, uma i duha, te sve i ovoga svijeta u međusobnom prožimanju. Svoja razmišljanja napisala si na neobičan modernistički način u duhu svoga individualnoga pravopisa, što je i dopušteno u literarnoj praksi. Čak neki tvrde da ovakve tekstove uopće ne treba tretirati nikakvim zahvatima sa strane, jer se narušava slika samoga pisca, u ovom slučaju spisateljice i njezina cjelokupnoga duhovnoga i intelektualnoga, te književnoga stanja kojim izražava svoju misao i životnu zaokupljenost. Znači, svaki čitatelj mora na više načina motriti i čitati ovaj roman tijeka svijesti naslovljen Analiza, možda bi bilo bolje Psihoanaliza; u duhovnoj, intelektualnoj i književnoj horizontali i vertikalni odozgor prema dolje u svim pravcima i smjerovima predočene stvarati, čitajući horizontalno, cjelovitu smislenu sliku autoričine nezaustavljive svijesti što ju je ipak zaustavila u svome 190. poglavlju ovoga romana, ali unatoč uokvirenosti u standardni okvir teksta, raspršivost poruka i svijesti je vrlo učestala iz svakoga poglavlja, sa svake stranice, što se otkida iz svoga staništa u misaone sustave čitatelja, ali sve

ostaje u zadanim okvirima, osim što sadržaj nadaje brojna promišljanja i nevjerojatno mnoga pitanja na koja nije uvijek jednostavno odgovoriti niti autorici niti nama čitateljima.

Ovdje je funkcija teksta da zabrine, zaustavi u djelima, činima, da preokrene tijekom zla u tijekom dobra, da popravi što se daje popraviti, da oplemeni i dovede u stanje raja prije pada u grijeh praroditelja Adama i Eve.

Čestitam ti na ovoj ispjevanoj ispovjesnoj pjesmi o sebi, svijetu, drugima, te o Bogu. Ovo nije lako napisati, a ni prethodno proživjeti tu unutarnju dinamiku borbe. Tebi će zacijelo svako ponovno čitanje biti proživljavanje istoga i iste misaonosti, te je u tom smislu tebi dobro i to je uvijek prva i prava analiza, a za nas čitatelje uvijek je raščlamba analize, jer mi to moramo učiniti tijekom čitanja.

U tom smislu podržavam te na putu tvoje ustrajne analize i uvođenja i nas u naše vlastite analize duha i duše, te u čišćenje svih unutarnjih pora od svakoga oblika zla i njegovih tragova što su se negdje usidrili, zakvačili, nataložili. Liječnici kirurzi pročišćuju arterije od raznih naslaga mnogim metodama, a jedna od njih jesu i medikamenti, a najbolja je operacija shvaćena vrlo široko. To što liječnik čini, to čini i psihijatar za dušu, a pogotovo svećenik. U tvome romanu sastali su se kirurzi, psihijatri, psiholozi i duhovnici, te svi pomažu čovjekovu tijelu i duhu, duši, odnosno u službi su tvoga glavnog lika romana, a to možeš biti ti sama ili netko drugi ili pak skupni lik drugih raznovrsnih osoba. Svakako, ti svojim pisanjem uvlačiš i čitatelja u svoju skupinu motritelja vlastite egzistencije, odnosno prisiljavaš sve na katarzični odnos prema samime sebi.

Ilija Drmić